В. К.

Піски-піски… До обрію й за обрій
Простягся їх сліпучий перелив…
Тут дух пустель – тривожний і недобрий
На мить одну проклятий літ спинив…

Війнув… та все ж наперекір намові
Землі неплідний дар дано в ту мить:
Тут чебрецю й безсмертників шовкових
Вибагливі прослались килими…

І тут життя в задушливих обіймах,
У фіалково-жовтих островках
Чекає першого, хто руку здійме,
Через піски проклавши ближчий шлях…

І я іду… Тяжка моя дорога…
Так обгорнув пекучий сонця сум!
В пісках гарячих тонуть босі ноги,
І в’януть очи від сипучих дум…

І зрадницьки зриваю я в утомі
Життя пісків – задуманий чебрець,
І пахощі забуті, – а знайомі
Мов тріпотіння голубих крилець…

І мріють і зникають знов примари,
Зринаючи у золотих пісках:
Моє блукання, невблаганна кара,
Моя любов, мов той чебрець цупка!

І так іду… і так ізнов блукаю,
Бо знаю: не про мене битий шлях…
До обрію й за обрієм без краю
Моє життя і голос мій в пісках!